

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1140

19.01.2025 (136)

Izobraževanje zlobnega genija

Gerhard Lauck

6. del

Tretje poglavje Tajne dejavnosti

Če bi imeli petdeset ljudi, kot je Gerhard Lauck, bi prevzeli oblast!

"Tovariš X"

Povojna Evropa

Ob koncu druge svetovne vojne je bila Evropa v bistvu razdeljena na Zahod, kjer so prevladovali Američani, in Vzhod, kjer so prevladovali Rusi.

Evropejci nad to "okupacijo" niso bili navdušeni.

Mnogi med njimi so menili, da so Američani le *manjše zlo*. Za razliko od večine Američanov na ZDA in ZSSR niso vedno gledali kot na "dobrega" in "slabega", ki sta v smrtnem boju zaradi vprašanja svobode proti tiraniji.

Namesto tega so ju obravnavali kot dva imperija, ki sta se zapletla v vojno za ozemlje. To rivalstvo bi se dejansko lahko razvilo v popolno vojno. Vendar se je zdelo, da imata oba imperija raje spopade v obliki majhnih "krčevitih vojn" na obrobju.

Očitno je bila "zlata kletka" na Zahodu bolj udobna kot krut "gulag" na Vzhodu.

Kljub temu so nekateri izrazili zaskrbljenost, da bi se lahko *zahodna dekadenca* dolgoročno izkazala za še *bolj škodljivo* kot *vzhodno zatiranje*.

Ko Zahod ni podprl madžarske revolucije leta 1956, so celo najbolj zagreti protikomunisti postali precej razočarani nad ameriško vlado.

Na Zahodu so bile ustanovljene zasebne organizacije, ki so zagotavljale podporo podzemnim odporiškim gibanjem v okupiranih državah. Te organizacije niso prejele nobene vladne pomoči ali podpore.

Pri tem delu sem imel pomembno vlogo!

Nekatere zahodne vlade so te organizacije *tolerirale*. Druge *so se proti* njim aktivno *borile*! Nekatere so zavzele stališče nekje vmes med obema skrajnostma. Imenovali jih bomo "varne države", "sovražne države" in "nevtralne države".

Seveda so se te zasebne organizacije zelo potrudile, da bi spodbujale *strpnost in ne preganjanja*! To je pomenilo *strogo zakonitost*, kadar koli in kjer koli je bilo to mogoče. Tudi tam, kjer je bilo nasprotovanje *prepovedano*, je moral biti odpor *strogo nenasilen*!

Podpora teh zasebnih organizacij je imela različne oblike. Moja dejavnost je bila specializirana za dobavo disidentske literature.

To delo je vključevalo države in pravne sisteme, ki - vsaj po ameriških merilih - ne spoštujejo svobode govora. V teh državah *lahko na primer zaradi* bežnega komentarka prijatelju, ki ga sliši neznanec, ki stoji poleg vas na podzemni železnici ali sedi zraven vas v restavraciji, pristaneš v *zaporu*. Disidenti so včasih preživeli mesece ali celo *leta* v zaporu zaradi povsem nenasilnih miselnih zločinov.

Moja prva deportacija

Na tem potovanju sem napredoval še bolj kot na prejšnjem. Vse je šlo gladko. Veliko sem potoval po vsej državi in navezal veliko odličnih stikov.

Po kratkem nagovoru sem moral odleteti v oddaljeno provinco. Za vožnjo z vlakom ni bilo dovolj časa, saj sem bil že naslednji dan predviden za glavnega govornika.

S prijateljem sva opazila isto lepo dekle. Predlagal mi je, naj naredim korak. Spomnil sem ga, da naslednji dan odhajam. Torej bi moral. Mnogo let pozneje sva se po naključju srečala v drugi državi. Izkazalo se je, da se je z njo poročil! Srečni pes!

Organizator je bil tako zadovoljen, da me je nekaj tednov pozneje povabil, da bi imel enak govor v drugem mestu. Tam je bilo občinstvo še bolj dovzetno. Po uradnem koncu srečanja so Wolf-Dieter Eckart in njegovi prijatelji vztrajali, da se fotografirajo z mano.

Še isti dan sem zapustil to pokrajino.

Naslednji dan sem bil na obisku pri prijatelju v drugi provinci. Zazvonil je telefon. Po kratkem pogovoru se je obrnil k meni in rekel: *To je bil moj sin. V časopisu je nekaj o Američanu, ki je imel včeraj govor v Hamburgu in so ga deportirali. Ali je to lahko povezano z vami?*

Oba sva bila zmedena. Očitno nisem bil izgnan. Sedel sem prav tam! Vse skupaj se mi je zdelo čudno.

Odločil sem se, da se z vlakom vrnem v Hamburg. Preden sem se vkrcal na vlak, sem kupil lokalni časopis. Ko sem ga prebiral, sem kmalu našel članek z mojo fotografijo. Napis je bil naslednji: *Gerhard Lauck: izginil brez sledu*. Članek je trdil, da sem bil deportiran.

Ko sem se vrnil v to mesto, sem vprašal prijatelja: *Ali je bilo tu kaj v časopisu?*

Hans se je zasmejal in rekel: *V časopisu HAMBURGER MORGENPOST ste se znašli na prvih straneh!*

Pokazal mi je članek. Seveda sem bil tam! Vendar sem bil še vedno zmeden zaradi trditve, da sem bil izgnan. Sestal sem se z odvetnikom. (Kot mladenič je bil zagovornik na tako imenovanem nürnberškem sodišču ... Mimogrede, imel je tudi sorodnika, ki je kot črna ovca v družini pobegnil v Ameriko).

Povedal mi je, da se "deportacija" nanaša na "nalog za deportacijo". Ne pa sama fizična deportacija. Moral sem ugotoviti, da je bil zame izdan nalog za aretacijo. Prevezel bi me v pripor in me nato posadil na letalo, ki bi me odpeljalo iz države.

Izoginiti se aretaciji ne bi bilo težko. Toda vseeno je bil čas, da se vrnem v Ameriko.

Odločil sem se, da bom odšel z velikim zamahom.

Najprej sem dobro izkoristil preostali čas. Organiziral sem uspešen uvoz.

Nato sem se udeležil zborovanja NPD (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) v majhnem mestu. Pristopil je neznanec in me vprašal, ali sem Gerhard Lauck. Nevsiljivo sem mu odgovoril: *Slišal sem, da so ga že deportirali*. Prijatelj, ki je sedel nasproti mene, se je skoraj glasno zasmejal. Nato je stopil ven, da bi pokadil cigareto. Medtem ko je stal pred vrati in kadil, je prišel še en prijatelj (ki je sinu dal ime Adolf).

Njun pogovor je potekal takole:

Pri meni se je ustavila policija. Iskali so Gerharda. Rekel sem jim, da ne vem, kje je. Ali slučajno veste?

Da, je v notranjosti!

Mislil je, da gre za šalo. Dokler ni vstopil in me videl.

Druga stvar, ki sem jo storil, je bila javna izjava, da bom imel še en govor z naslovom: *Zakaj ne priznavam svojega naloga za izgon!* Z navedbo časa in kraja. Nato sem posnel svoj govor in storil nepričakovano: *Na govor sem dejansko*

prišel!

Nihče ni pričakoval, da bom to storil. Niti policija. Tam sta bila samo dva moška. Moje spremstvo jih je bilo številčnejše. Poleg tega je bil moj najmanjši "telesni stražar" večji od obeh. Moj največji telesni stražar je bil večji od njiju. Že njegov nasmeh je bil dovolj, da je razkril, o čem razmišlja: *Ali ju lahko zdaj ubijem, šef?*

Eden od policistov me je nervozno prosil, naj ga pospremim na policijsko postajo. Vljudno sem mu ugodil.

Ob prihodu sem pojasnil: *Imam že letalsko vozovnico. Vendar sem preveril vse možne letalske in kopenske povezave. Edini način, da ujamem svoj let, je, da se usedem na vlak, ki iz tega mesta odpelje čez petinštirideset minut.*

Let je potekal z letališča v Luksemburgu. S potovalnim agentom sem raziskal vse možnosti.

Šel je vprašati svojega nadrejenega. Čez pet minut se je vrnil. Policijski avto me je odpeljal na železniško postajo. Vstopil sem na vlak. Z mano je na vlak vstopil še en policist. Pričakoval sem, da me bo spremljal vse do letališča. Vendar je izstopil z vlaka na zadnji postaji znotraj meja mesta. Bil sem sam in svoboden!

Razmišljal sem, da bi ostal v državi, vendar sem se odločil, da tega ne bom storil.

Nekaj mesecev pozneje sem v ZDA prejel zabaven časopisni članek iz te države. Novinar je nekako ugotovil, da me nihče ni pospremil vse do letališča. Nihče ni potrdil, da sem *dejansko* zapustil državo. Ugibal je, da sem *morda še vedno tam in delam v podzemlju!* Dobro sem se nasmejal. Navsezadnje je imel *skoraj* prav.

Ta publikacija je bila organ zahodnoberlinskega oddelka vzhodnonemške komunistične partije, *Stranke socialistične enotnosti*.

Moje življenje v podzemlju

Seveda velika večina disidentov živi in dela v svoji državi. Njihova prednost je, da jo poznajo od znotraj in od zunaj. Njihova slabost je, da politična policija pogosto ve ali vsaj domneva, kdo so.

Sam spadam v drugo kategorijo, saj živim na Zahodu. Moji obiski so razmeroma kratki: po nekaj dni, tednov ali mesecev. Razen če sem v zaporu, takrat so to leta.

V prvih letih je moje prvo srečanje s podzemno celico potekalo takole.

Pozno zvečer ali celo sredi noči nekdo potrka na vrata. Moški z zaspanimi očmi odpre vrata, da bi videl, kdo je. Tam stojim jaz. Presenečen pogled: *Ne vedel sem,*

da boste prišli! Vstopite! Vstopite!

Ste lačni? Pridite v kuhinjo. Prinesla ti bom nekaj za jesti.

Če je čas, se pogovarjamo in spoznavamo več ur, tudi celo noč.

Seznani se moramo drug z drugim. To vključuje poznavanje domačih razmer, zaposlitve in običajne dnevne rutine.

Poleg abstraktne **vezi**, ki že obstaja, **moramo vzpostaviti tudi osebno vez**. Seveda je zaradi tega poznejša novica o njihovi usodi še bolj osebna. To so ljudje, ki jih poznam, in ne statistični podatki.

V zgodnjih letih je to pogosto vključevalo alkohol. Nekateri disidenti vam ne bi zaupali, če se ne bi z njimi napili in razkrili svoje "prave narave". Drugi vam ne bi zaupali, če bi se opili. Bodisi zato, ker niste znali zadržati alkohola, bodisi zato, ker ste bili očitno discipliniran pijanec! Razumite!

Razviti moramo lasten "komunikacijski sistem". Ugotoviti moramo, kako in kdaj bomo v prihodnosti stopili v stik drug z drugim, ko bodo telefonski prisluhi in celo neposredni nadzor zapletli stvari.

Moje neumne šale so tu pogosto prišle zelo prav.

Vsaka celica mora imeti svojo preprosto kodo za vsaj nekaj osnovnih konceptov. Vsaka koda je *drugačna*. In *zapomniti si moram vsako od njih!* Poleg desetih imen, naslovov in telefonskih števil. Kljub izčrpanosti in stresu. Včasih preživim več dni brez spanja, vedno sem v gibanju, vedno poskušam biti korak pred politično policijo.

Določiti moramo način ukrepanja in naslednji korak za oba.

Oceniti moram novega sodelavca. Njegove zmožnosti in omejitve. Predvsem pa varnostna tveganja. In sprejeti moram preudarne, včasih zelo subtilne dodatne varnostne ukrepe.

Morda bo to naša edina priložnost za takšno srečanje!

Naš naslednji stik bo morda posreden. Morda kratko in skrbno oblikovano sporočilo. Morda čez nekaj tednov. Prepričan moram biti, da bo prejemnik to sporočilo razumel in ustrezno ukrepal. Tudi če se sliši trivialno ali povsem neumno ... Da, tudi če to pomeni, da bo zamudil tekmo v bowlingu ali rojstnodnevno zabavo.

Družinski člani so pogosto prisotni na začetku srečanja. Na ženinem obrazu se neredko pojavi strah. Zaveda se možnih posledic, ki bi jih lahko imela moževa podzemna dejavnost za celotno družino. Jaz sem utelešenje tega strahu. Nisem le poštar, ki dostavi obvestilo o vpoklicu. Sem tudi sam naborni odbor.

Kasneje je to veliko lažje. Prvič, vsi poznajo moj ugled. Ni se mi treba dokazovati. Drugič, ponavadi imam opravka z ljudmi iz prve vrste ali vsaj z izkušenimi in zanesljivimi ljudmi iz druge vrste. Mnogi med nami se med seboj poznajo. V preteklosti smo že sodelovali.

Takšna koncentracija več znanih aktivistov seveda pritegne pozornost politične

policije. Če domnevajo, da je na tem območju "zahodni agent", se radovednost stopnjuje do besa.

Občasno se je moj prihod zdel primeren čas za zabavo! To je vse, kar sem potreboval. Še več ljudi je vedelo za mojo prisotnost. In da bi se zabavali in pili.

Seveda sem voznike vedno pozival, naj upoštevajo omejitve hitrosti. Nisem si želel, da bi se rutinski prometni postanek končal z mojo identifikacijo in aretacijo. Žal teh navodil nisem vedno upošteval. Ko so nas enkrat ustavili, sem bil prijetno presenečen, da me niso aretirali na kraju samem. Vendar sem moral pomisliti, da je moja prisotnost na tem območju postala znana.

Spet drugič je voznik vztrajal, da mi pokaže nekaj zanimivih znamenitosti. Ker sem vedel, da obstaja velika verjetnost, da bodo pod nadzorom, sem ponudbo zavrnil. Toda on ni hotel sprejeti "ne" kot odgovor. V nekem trenutku sem razmišljal, da bi skočil iz premikajočega se vozila. Toda to bi bilo poleg nevarnega tudi opazno. Na srečo se je vse dobro izteklo.

Kasneje je to izvedel še en kolega, ki je obžaloval: *Če bi policija vedela, da ste na tem območju, bi to bilo PRVO MESTO, kamor bi pogledali!*

Po drugi strani pa sem pohvalil Wilfrieda-Arnulfa za njegove umetniške knjige. In njegove nenavadne hišne ljubljence.

Enkrat je naš vodnik vozil v vozilu pred nami. Ker nismo poznali poti, smo mu morali slediti. Seveda je prekorajčil dovoljeno hitrost. Oba z voznikom sva bila zaradi tega precej nezadovoljna. Christian Worch je komentiral: *Včasih se mi zdi, da bi moral vse naše ljudi zaradi nesposobnosti ustreliti. Potem bom moral dati ustreliti sebe, ker sem ustrelil vse naše ljudi.*

Mnogi od teh aktivistov so bili izkušeni. Vendar so bili navajeni na manjšo intenzivnost policijskih dejavnosti. Kadar je policija vedela, da sem na območju, so veljala drugačna pravila in postopki. Podobno kot je razlika med spopadom z blazinami in spopadom z noži.

Moje bivalne prostore so spreminjali od mrzle ječe do udobnega stanovanja. Nekoč sem užival v platonski družbi čudovite ženske. Veselil sem se, da se bom naslednji večer vrnil. Toda lokalni varnostni vodja je vztrajal, da ne smem preživeti dveh noči na istem mestu. Seveda je imel prav. Kljub temu sem si tokrat želel, da bi bila varnost bolj popustljiva! Drugo noč sem preživel v stanovanju s hladno vodo. V njem je bilo vsaj stranišče.

Če indicev nismo mogli skriti, smo jih lahko vsaj zakrili z lažnimi sledmi drugje. To smo počeli sistemsko in uspešno. Če so se na enem območju sprožili trije alarmni zvonci, se jih je na drugih območjih sprožilo deset. Pregarjanci so se sčasoma izčrpali. Energična akcija se je spremenila v samo premikanje skozi gibe.

Včasih sem se preoblekel. Lahko je bila preprosta, kot je klobuk. Vedno pa sem nosil oblačila z več žepi. Računati sem moral z zelo realno možnostjo, da bom

morda moral vse pustiti in pobegniti. Dokumente in denar sem moral imeti pri sebi.

Nekoč so me zbudili sredi noči. Slišal sem kričanje "Policija!" in trkanje na vrata. Na srečo je bila to sosednja soba. Mislil sem, da je policija preprosto pomotoma prišla v napačno sobo. Čez minuto ali dve bodo pred mojimi vrati. Zbrala sem nekaj oblačil in čevljev, preden sem se pognala skozi okno.

Vendar sem imel srečo! Res so iskali moškega v sosednji sobi!

Nekoč sem na železniški postaji v Frankfurtu slišal nekoga, ki je zakričal moje ime. Pretvarjal sem se, da ga nisem slišal, in nadaljeval pot proti izhodu. Toda moški me je dohitel. Na srečo je bil simpatizer!

Nekaj mesecev sem imel brado. Samci so se na splošno zmotili, samice pa so me še vedno prepoznale. Morda so ženske preprosto bolj pozorne. Morda pa je bila kriva moja nezamenljiva seksapilnost.

Vsekakor je imelo moje tajno delovanje tako prednosti kot slabosti.

Prednosti so bile mednarodna potovanja in stiki z zanimivimi ljudmi. Spoznal sem na primer več zelo lepih mladih žensk! Na misel mi pridejo tri: "poljska princesa", "baltska baronica" in "mafijska princesa".

Med slabostmi so bile tudi deportacije. Moj osebni rekord *sta bila dva v enem mesecu* - na neposreden ukaz vodje ministrstva za notranje zadeve ZDA!

Ena od prednosti mojih obštudijskih dejavnosti je, da imam stalno povabilo, da lahko brezplačno bivam v katerem koli od številnih državnih prenočišč.

Ti vrhunski in trdno zgrajeni lokali so tako priljubljeni, da potrebujejo visoke zidove, bodečo žico in oborožene stražarje, da preprečijo vstop množicam, ki se trudijo vstopiti! Celo posamezne sobe, ki so običajno zasebne in opremljene s sanitariji, imajo na oknih rešetke, ki preprečujejo dostop revežem.

Strokovno pripravljeno hrano vam v sobo dostavi sobna postrežba. Ne pričakuje niti napitnine! Zaradi telovadnice, frizerskega salona, zdravstvene postaje, pralnice, knjižnice in celo trgovine vam tudi ob daljšem obisku ni treba zapustiti hotela.

Drugi gostje so zanimiva izbira različnih sogovornikov. Zanimive zgodbe in koristne informacije so tu na pretek.

Ste ljubosumni? Ne bodi! Tudi vi ste lahko upravičeni do BREZPLAČNEGA bivanja. Preprosto raziščite najučinkovitejši slogan in ga zakričite na katerem koli prometnem javnem trgu.

Obstaja priljubljena šala. V nujnih primerih ne kličite policije. Namesto tega vzkliknite slogan upora. Policija bo prišla veliko hitreje!

NSDAP/AO je največji na svetu
Ponudnik nacionalsocialistične propagande!
Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih
Na stotine knjig v mnogih jezikih
Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

